võrd majanduslikuks kui strateegiliseks otstarbeks. Kui Saksamaa suudaks pakkuda kindlustusi niisuguste kartuste tühistamiseks, võiks ehk asumaade küsimus nihkuda paigalt, kuid raskus näib seisvat just selles, et Saksamaa ei taha end siduda mingisuguste üldisemate kokkulepetega, vaid eelistab hoida oma käed vabad. Seepärast on ka asumaade küsimus jäänud surnud punktile.

Mis puutub Saksamaa soovidesse Euroopas, siis on ta nähtavasti valmis Lääne-Euroopale pakkuma mõningat rahuldust (ehkki Locarno küsimus ei ole nihkunud paigalt, on Saksamaa diplomaatlikul teel taganud Belgia puutumatuse), et leida oma mõjupiiride laienemist Kesk- ja Kagu-Euroopas. Kui uskuda „Manchester Guardian'i", siis nõudvat Saksamaa, et Lääne-Euroopa suurriigid loobuksid Austria iseseisvuse kaitsemisest ja nõustuksid rahvahääletuse läbiviimisega Austrias, mis võiks tähendada Austria ühendamist Saksamaaga. Samuti nõudvat Saksamaa Tšehhoslovakkia ümberkorraldamist föderaalriigiks Šveitsi eeskujul, täieliku autonoomia andmist sudeedi-sakslastele või isegi nende otsekohest ühendamist Saksamaaga (saksasõbraline L. Garvin „Observer'is"). Kumbki moodus tähendaks küll õigupoolest üht ja sama — Tšehhoslovakkia purustamist, kelle vastu on kogu aeg sihitud Saksa propaganda piksenooled tema kaitselepingu pärast Nõukogude Venega.

Kollektiivse julgeolekusüsteemi varemeil.

Et Rahvasteliit kollektiivse julgeolekusüsteemi kehastajana käib allamäge ja laguneb nagu teatava fataalse paratamatusega, see on fakt, mille ees ei maksa silmi kinni pigistada. Mandžukuo vallutamist ta ei suutnud takistada, Abessiinia—Itaalia sõjas ta

Eesti kroonika 1937, lk. 19